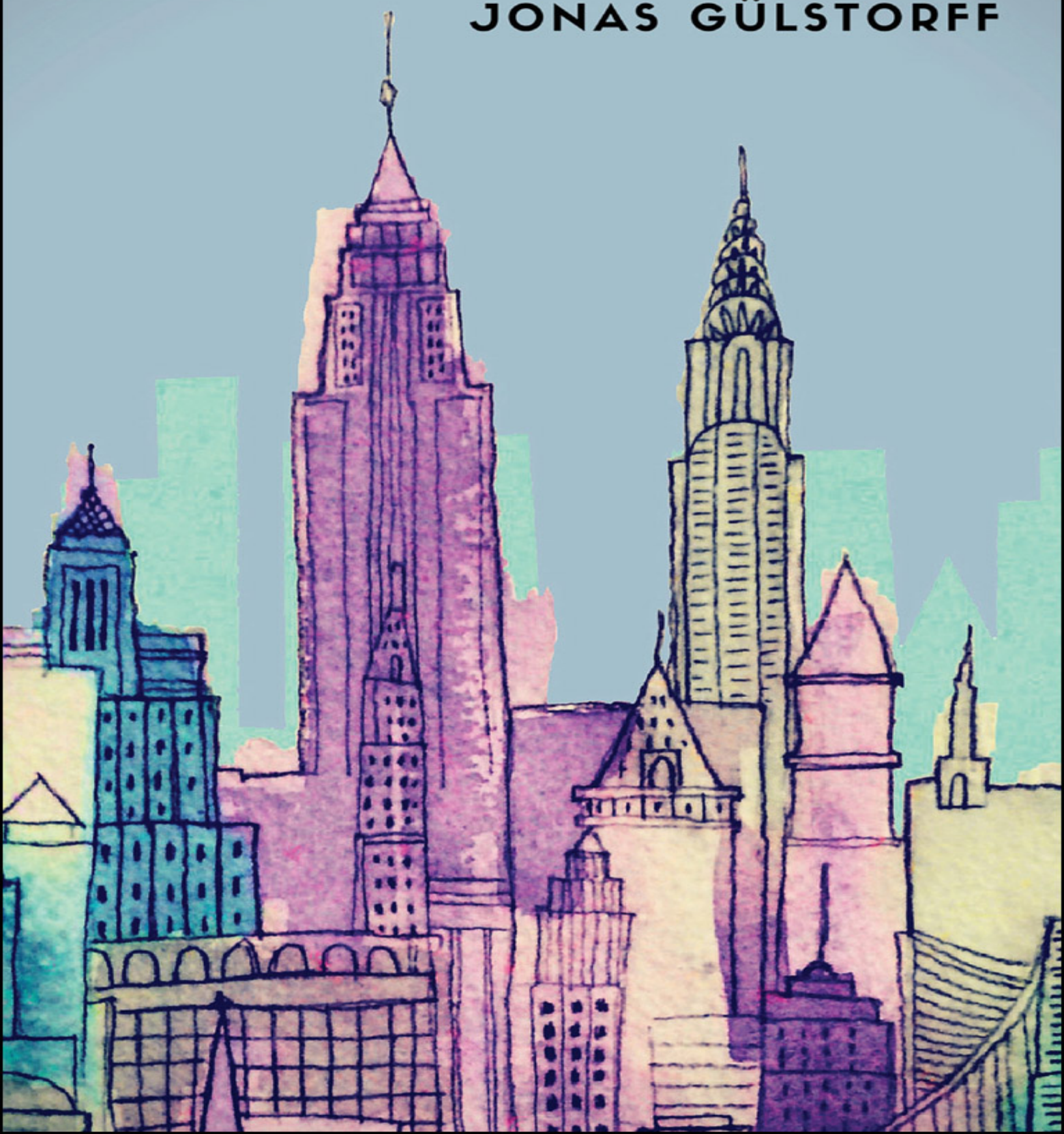

NEW YORK NOVELLER

JONAS GÜLSTORFF

[TIDSZONER](#)

[PARANOIA](#)

[BRORMAND](#)

[SULT](#)

[LYKKE](#)

[SNAKE](#)

[RUGBRØD](#)

[FREEGANISM](#)

[PROMOTION](#)

[HALLOWEEN](#)

[INSPIRATION](#)

[KONKURS](#)

[POSTKORT](#)

[EFTERMÆLE](#)

[LÆSERBREV](#)

[TERRITORIER](#)

[TRUSSER](#)

[UDSTILLING](#)

BRYLLUPSGAVE

STRØM

HJEMVE

TIDSZONER

Tid er underligt. Mine venner er på vej i seng, selvom solen skinner. Mor siger, at jeg ikke skal tænke alt for meget over det, men det er svært, når jeg ved, at de får læst godnathistorie, mens jeg spiller fodbold under en blå himmel. Far siger, at det er på grund af tidszonerne.

Jeg sparker bolden over til et af de andre børn. Når vi spiser morgenmad, er Villa Sanchez for længst i gang med træningen i Barcelona, og på det tidspunkt er det næste dag i Japan! Det er svært at forstå, men vi er bagud med tiden, og man kan ikke nå de andre lande.

Fire børn er allerede blevet hentet. Jeg er lidt bekymret for, om far er sur på mig, fordi jeg fik hånden i klemme i vores DVD-afspiller. Det var ikke med vilje, jeg prøvede bare at indstille tiden, så den passede på vores egen zone. Far måtte smøre min hånd ind i olivenolie for at få den ud. Han blev gal og sagde, at jeg skulle lære at tilpasse mig vores nye situation.

Det digitale ur på legepladsen er svært at aflæse. Det er, fordi tiden har bogstaver i Amerika. AM og PM. Far siger, at PM betyder, at vi skal have pingvin til middag, og AM betyder, at vi skal have andesteg til middag.

Det er latin.

"What time is?" spørger jeg en af de andre børn.

"3 PM," siger hun. *"I'm four years old."*

"Thank su," siger jeg. Jeg kan ikke udtale hendes navn, selvom jeg er god til engelsk. Mor lærer mig nye ord hver dag. Jeg kan sige *"What your name?"* og *"I'm Denmark."*

De andre børn bliver hentet. Jorden drejer, og vi følger med. Solen kan ikke være alle steder på én gang. Jeg går ud

i køkkenet, for der véd jeg, at der hænger et ur med de samme tal, som vi bruger i vores egen zone derhjemme.

Der dufter stadig af kød i køkkenet. Vi fik frikadeller til frokost, men her kalder de voksne dem for *meatballs*. Urets store viser står på tre, og den lille viser hopper oven på den. Jeg overhørte engang far sige til mor, at et New York-minut varer længere end andre steder i verden, men han kunne ikke svare på, hvorfor Villa Sanchez aldrig kommer for sent til fodbold, hvis det allerede er næste dag, når han starter med at spille? Det er meget hård træning! Jeg får næsten stress, når jeg tænker over alt det, jeg er kommet for sent til.

Nu bliver ét af de andre børn hentet. Hendes far arbejder også i FN-bygningen, men de kalder den for UN. Det har ikke noget med tid at gøre.

Far er helt sikkert sur på mig, ellers ville han ikke vente så lang tid med at hente mig. Det er sikkert på grund af dét, der skete i morges. Hele huset var nær kommet for sent på arbejde, fordi jeg havde stillet tiden på clockradioen. Jeg havde været med mor i banken, hvor de havde seks forskellige ure, så de kunne se, hvad klokken var i zoner, over hele verden. Jeg synes stadig, at det er en smart idé.

"That's my airplane," siger et af de andre børn.

Jeg er ligeglad. Jeg har Lego derhjemme, som han ikke må lege med. Dansk legetøj.

Måske er far på apoteket? Han er begyndt at drikke en lyserød medicin, fordi han har fået ondt i maven, efter vi flyttede herover. Mor siger, at vores kroppe er kommet over det lag fra jetmaskinen, man får, når man flyver gennem tiden. Så dét er altså ikke problemet.

"Do you want play ball?" spørger den indiske dreng.

Hans far er fra Bombayzonen.

"Yes. I like," siger jeg og sparker til bolden.

Den rammer nettet.

Tidligere ville jeg gerne være fodboldspiller, men dét med tiden er alt for kompliceret.

"Your Dad just called, he is on his way," siger en af de voksne. Hun griner, da jeg gætter, at hun skal have pingvin til aftensmad. Det er bedst bare at smile. Måske vil jeg arbejde i en bank, når jeg bliver stor.

Far er helt blå i hovedet, da han henter mig. Han har løbet hele vejen, forklarer han. De har haft rigtig travlt på arbejdet. Han har hverken spillet bold eller spist runde frikadeller, men han lover, at jeg må få en is på hjemvejen, selvom det er langt over min sengetid.

PARANOIA

Danmark forsvandt under skyerne. Hyundai sad uroligt i sit sæde og kiggede på de andre passagerer i flyveren. Hun var stadig bange for, at der var nogen efter hende, og at planen om at flygte til New York ville mislykkes. Nede på jorden blev hendes gamle liv mindre, mens frygten voksede. Paranoia var en svær arbejdsskade at slippe af med. Det havde ikke altid været sådan. Engang var hun fri for negative tanker. Men det var før, hun flyttede ind hos Mekanikeren, fik hans navn tatoveret over lænden og blev opkaldt efter et koreansk bilmærke, fordi der allerede var én pige i klubben, der hed Mercedes.

“Vil du have noget at drikke?” spurgte stewardessen.

Hyundai hoppede i sædet af forskrækkelse.

Exitskiltet blinkede over udgangen.

“Coke,” sagde Hyundai.

Bagefter kunne hun godt se, at det var dumt.

Stewardessen rakte hende plastikglasset med isterninger. Hun brugte en tang til citronskiven, som om det var kemisk affald. Pepsien smagte helt fladt. Hyundai sagde ikke noget, og hun prøvede at se tilfreds ud. Det var de smalle asiatiske øjne, der normalt fik hende til at se skeptisk ud, men lige nu var der grund til at være bange.

Tolderne i Københavns Lufthavn havde udvalgt hende til et grundigt sikkerhedstjek bag de spejlbelagte ruder. Den rutine kendte hun. Denne gang var det ikke hendes kuffert, der var mistænkelig. Hyundai havde slet ingen bagage med. Det var de mange stempler i hendes pas, der havde gjort dem mistænkelige. Forhøret havde varet i en halv time, men der havde ikke været grundlag for at tilbageholde hende. Mekanikeren havde ellers tjenester til gode overalt. Han

kunne sagtes havde bestukket tolderne og fået hende smidt i fængsel.

Denne tur var anderledes. Det eneste, hun smuglede nu, var sig selv. Hyundai kiggede ud over det hav af hårtoppe, der stak op fra sæderne foran hende. En kvindelig bodybuilder på rækken foran rejste sig for at strække sine ben. De store lægmuskler pressede mod stoffet i hendes træningsbusker. Hyundai prøvede at kontrollere de mange tanker, der løb gennem hovedet på hende. Det var slet ikke utænkeligt, at de havde sendt den kvindelige hulk ud for at kvæle hende på flyet. Det ville ikke overraske hende. Hun havde set lidt af hvert.

Hyundai fik propper i ørene. Det mindede hende om dengang, man fik bolsjer udleveret til at sutte trykket væk. De lange negle gravede sig ned i armlænet. Hun kiggede i pamfletten med sikkerhedsinstruktioner. De ville ikke være til meget hjælp, med de problemer hun havde. Hun havde ikke rørt stoffer i flere måneder, men hun havde samme panikfølelse i kroppen som sidste gang, hun tog en kold tyrker.

Sikkerhedsbæltet strammede. En stor mand med flere tatoveringer end hår på armene bevægede sig målrettet mod hendes plads. Han kunne godt ligne en biker. De havde øjenkontakt. Hyundai var sikker på, at hendes sidste time var kommet. Hun skulle have vidst bedre end at tro, at hun kunne slippe fra Mekanikeren. Det havde næsten været for godt til at være sandt, da hun for få timer siden var sluppet ud af klubhuset og løbet ad Amager Landevej, indtil hun kom til Kastrup. Hyundai bad en sidste bøn og gjorde sig klar til, at mandens knytnæver knuste hendes tænder, men så drejede han ind på toilettet.

Stewardessen delte små poser peanuts ud. Hun havde håret tilbage i en stram hestehale. Store øreringe, alt for meget øjenskygge, og en broche formet som en flyver.

“Er det muligt at få et ekstra tæppe?” spurgte sidemanden.

Han var en ældre forretningsmand, der havde stirret på Hyundais silikonebryster, siden de satte sig. Hans tykke mave gjorde, at han ikke kunne få klapbordet helt ned. Den gamle dame på vinduespladsen snorkede. Hun var faldet i søvn, før flyet lettede. Hyundai ønskede inderligt, at hun også kunne sove.

Bikeren kom ud fra toilettet igen. Der var noget mistænkeligt over ham, og der var gået for lang tid til, at det kun var nummer ét, han havde lavet. Det kunne godt være, at han ikke var steget om bord for at slå hende til plukfisk, men Hyundai kendte en smugler, når hun så én. Hun havde transporteret det hele: græs, coke, speed, piller. Skjult det i hemmelige rum, proppet det op i røven eller slugt varen i kilovis. Det var slet ikke utænkeligt, at bikeren var smugler. Selv piloter, diplomater og statsmænd gjorde, hvad der var nødvendigt for at skabe et bedre liv for dem selv. Nu var turen kommet til hende.

Stewardessen kørte ind i armlænet med drinksvognen. Hyundai spildte sin cola i skødet på sidemanden. Han tog det som en invitation til at starte en samtale.

“Hvad hedder sådan en smuk pige som dig?”

Hyundai trak sovemasken ned over de tatoverede øjenbryn. Hun havde gjort det tydeligt, at hun ikke havde lyst til at hyggesnakke, og lige netop det emne gad hun bestemt ikke diskutere. I starten havde hun protesteret over sit øgenavn, men Mekanikeren besad en overtalelsesevne, der altid var stærkt forfulgt af en hårdtslående højre. Han havde da også ret i, at kælenavnet var bedre end Nissan, som hendes forgænger blev kaldt. Altså før hun fik klamydia i gearkassen og blev skrottet.

Snart skulle Hyundai vælge et nyt navn. Heidi havde hun ikke lyst til at hedde mere. Der var for mange dårlige minder forbundet med det, der stod på dåbsattesten. Der fandtes i det hele taget alt for meget papir, hvor det stod side om side med ting, hun helst ville glemme.

Tanken om, at Mekanikeren havde sendt nogen efter hende, gjorde det umuligt at slappe af. De, der var efter hende, begravede deres fjender levende og fjernede tatoveringer med en ostehøvl. Hyundai tog sovemasken af. Sidemanden var begyndt at se en film, der fik ham til at grine øretæveindbydende højt. Hun åbnede sin telefon og læste annoncen igen:

Egg Donors Needed. There are many couples that are unable to conceive on their own. Thanks to our Egg Donation Program, these couples are able to experience the joys of childbirth. Donors should be healthy females, and will receive \$8,000 in compensation.

Spejlet i pudderdåsen afslørede de blå mærker under sminken. Tænk, hvis hendes æg fik en far, der var lige så psykopatisk som hendes egen? Eller endnu værre, en machotype som Mekanikeren. Grunden til, at hun sad i denne flyver med en plan, der var yngre end det bind, der sad i hendes trusser, var, at han ikke havde troet på hendes side af historien, da den sidste tur fuckede op. Bagmændene havde mistet over en kvart million. Det var stensikkert Mercedes, der havde sladret til panserne.

En lille dreng løb op og ned ad midtergangen med en legetøjsflyver i hånden. Spyttet stod ud til siderne, mens han lavede motorlyde. Hyundai var normalt ikke bange for børn, men hun var overbevist om, at modelflyveren var en bombe, som kunne springe hvert øjeblik.

“Hvad er det her?” spurgte Hyundai og pegede på den tørre æggemad med karse, da Stewardessen delte mikrobølgevarm mad ud i plastikbakker.

“Har du ikke bestilt et vegetarmåltid?”

“Det ved gud jeg ikke har.”

Hyundai kiggede misundeligt over på sidemandens burger med slatten salat.

“Det må du undskylde. Lad mig se, om jeg kan rette fejlen.”

Stewardessen gik om bagerst i kabinen og trak gardinet for. Det var åbenbart en meget hemmelig madplan. Hun kom tilbage med en kyllingeret. Den så godt nok mere appetitlig ud end æggemaden, men nu var Hyundai sikker på, at der var nogen, der havde byttet rundt på hendes mad for at forgifte hende. Hun var taknemlig for, at stewardessen havde lavet en fejl, så hun var blevet opmærksom på attentatet.

Hyundai kiggede rundt i kabinen for at se, hvem der mon var steget om bord for at slå hende ihjel. Hun fik øjenkontakt med en familiefar med helt små pupiller. Det kunne sagtens være ham. Hun havde set typen før. Coke, gæld eller gambling. De troede, de kunne betale deres lån tilbage. Når dagen kom, og der ikke var penge til at betale lånet med renters rente, så stod de pludselig i en bank med et oversavet jagtgevær.

Et par fødder stak frem under hendes sæde. Hyundai skulle lige til at trampe på dem, men det var bare manden på rækken bag hende, der strakte sine ben. Hyundai fandt brækposen frem. Selvom hun var vant til nervøsiteten og til det adrenalinrush, der fulgte med et arbejde, hvor det at bryde loven var en daglig handling, var det anderledes i dag.

3.753 kilometer til New York. Det lille fly på skærmen viste, at de var halvvejs over Atlanterhavet. Hyundai kunne næsten ikke tro på, at hun var nået så langt. Det ville være naivt at tro, at Mekanikeren ikke havde sendt nogen efter hende, men nu, hvor de var så langt, følte hun sig efterhånden sikker og begyndte at lege med tanken om sit nye liv.

The Big Apple. Hyundai havde altid følt, at Danmark var for lille. Hun overvejede at søge job i New York efter operationen. Hun måtte leve sparsomt, så pengene ikke løb ud, før Mekanikeren havde erstattet hende med nye bilmærker med endnu større airbags. Hun var først sikker, når han en dag havde glemt alt om hende.

Thanks to our Egg Donation Program, these couples are able to experience the joys of childbirth. Donors should be healthy females...

Det var helt lovligt, selvom det føltes underligt at skulle sælge noget, der var en del af hendes krop. Hyundai trak vejret dybt. Det var tid til at tage skæbnen i egen hånd og sige farvel til hendes gamle liv. Sidemanden blinkede med læselyset, som om de var på diskotek. Han havde viklet sine høretelefoner ind i en kæmpe knude og raslede i stedet med den gratis avis, han havde taget ved gaten. Han bandede over krydsogtværsen.

En soldat i fuld uniform rejste sig op fra sin plads og åbnede lugen over Hyundai for at hente noget i sin kuffert. Der fandtes så mange historier om mænd, der kom forandrede hjem fra krig, med had i bagagen. Posttraumatisk stresssyndrom fik dem til at savne det gamle liv, hvor de kunne slå ihjel uden konsekvenser. Det var selvfølgelig kun en lille procentdel, men nogen af dem blev lejemordere. Nogen af dem blev aldrig sig selv igen.

Stewardessen fjernede skrald og stak en latexhandske i hovedet på Hyundai. Hun kunne ikke vide, hvilke forfærdelige minder det bragte frem. Tolderne var sadistiske.

“Kan jeg få nogen nye høretelefoner,” sagde sidemanden. “Og en gin og tonic.”

Stewardessen forsvandt vrikkende gennem flyet. En fyr i sportstøj kiggede sultent efter hendes røv. Hans øjne var udspilede, og han var helt sikker høj på epo. Alle var på stoffer. Det var ikke svært at retfærdiggøre det, hun havde gjort til sin levevej.

Pludselig var der kraftig turbulens, torden og regn udenfor ruderne. Lampen med sikkerhedsselen blinkede som et stroboskoplys. Kaptajnen nåede ikke engang at advare dem over højtaleren. Enten var de ved at styrte ned, eller så var det en distraktion, der var nøje planlagt for at få fat på hende, tænkte Hyundai. Hun kiggede ud ad vinduet. Der

kom ikke røg eller ild ud fra motoren, og vingen var ikke knækket. Skyerne hvide som coke.

Uvejret holdt op. Alt blev normalt igen. Den gamle dame på vinduespladsen havde sovet igennem det hele. Sidemanden var helt stille. Svedpletter under hans arme afslørede, at han ikke var helt uberørt. Kaptajnen undskyldte over højtaleren, men hvad skulle de bruge det til nu. Passagererne brokkede sig over skoldhed kaffe i skødet og spildt taxfreewhisky.

Der var frysende koldt i kabinen. Sidemanden kiggede på Hyundais gamacher. Hun trak pelsjakken over sig og brugte den som et tæppe. Hendes fingre legede med lommernes indhold: Nøgler, tyggegummi, en busbillet og et par udenlandske mønter... de falske negle mærkede pludselig kanten af en tynd plastikpose. Ved nærmere inspektion var det, som frygtet, en pose med rester af coke. Hvordan kunne hun være så dum? Hun skulle lige til at sluge beviset, men så kom hun i tanke om, at lægerne ville kunne se stofferne i hendes blodprøve, og hvem ville købe en speed-junkies rådne æg for 8.000 dollars!

Hyundai rejste sig og løb ud på toilettet. Det blå vand i metalkummen skummede med resterne af det colombianske pulver. Det bankede på døren.

"Hello? Er der nogen derinde?" sagde en af stewardesserne. "Vi lander snart, vil du være venlig at vende tilbage til din plads."

Hyundai sagde ikke noget. Hun satte sig ned på toilettet. Hun skulle ikke nyde noget af det, der ventede på den anden side af den tynde dør. Her var hun i sikkerhed. Uden stoffer, sidemænd og farlige forbrydere, der kom mod hende fra hele kabinen.

Det bankede på døren igen. Hyundai kunne høre flere forskellige stemmer på den anden side. Nogen prøvede at lirke døren op, men hun brugte alle sine kræfter på holde dem ude fra hendes skjulested. Paranoiaen kørte på fuld